

Teza: wynagrodzenie za wygraną sprawę

Brak określenia wynagrodzenia przez radcę prawnego w przypadku przegranej sprawy a uzależnienie go jedynie od pozytywnego wyniku sprawy stanowi delikt dyscyplinarny.

Sygn. akt WO-29/21

ORZECZENIE

z dnia 10 czerwca 2021 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: S WSD Monika Urbaniak (sprawozdawca)

Sędziowie: S WSD Tomasz Jankowski

S WSD Daniela Sosin

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego M. M. po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2021 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego K. S. obwinionego o to że: podpisał w dniu 30 września 2016 r. w W. umowę z Panią A. K. o świadczenie usług pomocy prawnej, w której nie określił swojego wynagrodzenia w przypadku przegranej sprawy tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 36 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego („KERP”)

na skutek odwołania obwinionego K. S. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych W. z dnia 24 sierpnia 2020 roku, sygn. akt OSD 17/2020

orzeka:

1.

utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie,

2.

kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1500 zł (jeden tysiąc pięćset) obciąża obwinionego K. S..

Sygnatura akt: WO-29/21

UZASADNIENIE

Radca prawny K. S. został obwiniony o to, że podpisał w dniu 30 września 2016 r. w W. umowę z panią A. K. o świadczeniu usług pomocy prawnej, w której nie określił swojego wynagrodzenia w przypadku przegranej sprawy tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 36 pkt.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. (dalej: OSD) po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 sierpnia 2020 r. i przeprowadzeniu postępowania dowodowego doszedł do przekonania, że zarzut postawiony

Obwinionemu we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego jest zasadny i znajduje oparcie w materiale dowodowym zebranym w sprawie.

Od wskazanego orzeczenia odwołanie z dnia 4 stycznia 2021 roku wniósł K. S. żądając uniewinnienia go od stawianego mu zarzutu.

Obwiniony radca prawny K. S. zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 36 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z § 18 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 poz. 265) poprzez bezzasadne przyjęcie, że dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 36 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w całości podziela i uznaje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. z których wynika, że obwiniony radca prawny K. S. podpisał w dniu 30 września 2016 r. w W. umowę z panią A. K. o świadczeniu usług pomocy prawnej, w której nie określił swojego wynagrodzenia w przypadku przegranej sprawy tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 36 pkt.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Odwołanie obwinionego radcy prawnego K. S. nic zasługuje na uwzględnienie, gdyż orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w W. jest trafne i odpowiada prawu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w całości podziela ustalenia prawne poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne. Wskazać należy, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w W. w prawidłowy sposób dokonał oceny całości zgromadzonego materiału dowodowego i wyciągnął z niego uzasadnione wnioski.

Faktem jest, iż obwiniony podpisał w dniu 30 września 2016 r. w W. umowę z panią A. K. o świadczeniu usług pomocy prawnej, w której nie określił swojego wynagrodzenia w przypadku przegranej sprawy tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 36 pkt.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 poz. 75 t.j t.j.) radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Wyrażona w tym przepisie norma została uzupełniona normami konkretyzującymi, które w odniesieniu do radców prawnych zawarte są w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego - w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r., stanowiącym katalog zasad dotyczących prawidłowego wykonywania zawodu.

Zgodnie z treścią art. 36 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radcy prawnemu nie wolno zawierać z klientem umowy, na mocy której klient zobowiązuje się zapłacić honorarium za prowadzenie sprawy wyłącznie w razie osiągnięcia pomyślnego jej wyniku, chyba że co innego stanowią przepisy prawa. Dopuszczalna jest natomiast umowa, która przewiduje dodatkowe honorarium za pomyślny wynik sprawy, zawarta przed ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy. Jednakże umowne ustalenie wynagrodzenia, obejmującego wyłącznie zasądzone przez sąd koszty zastępstwa procesowego dla pełnomocnika strony jest czynem niezgodnym z treścią art. 36 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W niniejszej sprawie zachowanie obwinionego wypełnia znamiona zarzucanego mu czynu. Bezsprzeczne jest, że obwiniony zawarł z panią A. K. umowę o świadczenie usług pomocy prawnej w dniu 30.09.2016 r., która przewidywała w § 3, iż „z tytułu niniejszej umowy Zleceniobiorcy będzie przysługiwało wynagrodzenie w postaci zasądzonych przez sąd od strony przeciwnej kosztów zastępstwa procesowego”. W trakcie postępowania

Obwiniony przyznał, że reprezentował panią A. K. w sprawie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w części przeciwko G. V.. Jednocześnie Obwiniony przyznał, że zawarta umowa przewidywała jedynie wynagrodzenie za wygraną sprawę w postaci kosztów zastępstwa procesowego od strony przeciwnej. Czyn ten wypełnia znamiona deliktu dyscyplinarnego opisanego w przepisie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Zgodnie z treścią § 18 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w szczególnie uzasadnionych przypadkach, a zwłaszcza gdy przemawia za tym sytuacja materialna lub rodzinna klienta albo rodzaj sprawy, radca prawny może ustalić opłatę niższą niż stawka minimalna albo zrezygnować z opłaty w całości. Z kolei według ust. 2 tego paragrafu w tych przypadkach sąd, na wniosek rady prawnej, zasądza koszty zastępstwa w wysokości ustalonej przez radcę prawnego. W niniejszej sprawie Obwiniony radca prawny K. S. nie świadczył pomocy prawnej nieodpłatnie. W zawartej z panią A. K. umowie uzależnił swoje wynagrodzenie od wyniku sprawy. Umowne ustalenie wynagrodzenia wyłącznie w postaci zasądzonych przez sąd kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika stanowi naruszenie treści art. 36 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Przeprowadzone dowody wskazują, że wszystkie, zarzucane obwinionemu czyny zostały przez niego popełnione i stanowią delikt dyscyplinarny, który skutkuje odpowiedzialnością dyscyplinarną i stosownym ukaraniem. Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wymierzona obwinionemu kary nagany jest w pełni uzasadniona, biorąc pod uwagę ciężar przewinienia dyscyplinarnego. Jest ona współmierna do stopnia winy Obwinionego i sprawiedliwa, wymierzona uwzględnieniem wszystkich dyrektyw wymiaru kary i wszystkich okoliczności obciążających i łagodzących zaistniałych w sprawie. Wskazać należy, że kara nagany stanowi drugą co do rangi z katalogu kar ujętych w art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i zdaniem Sądu spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego. Sąd nie dopatrył się okoliczności łagodzących, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary. Wymierzając karę nagany Sąd wziął pod uwagę postawę Obwinionego w ramach przeprowadzonego postępowania dyscyplinarnego.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono na podstawie przepisu art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.